

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAKTİLO
NÜSHALAR

WALTER
BENJAMIN

KİTAPLIĞIMI YERLEŞTİRİRKEN
KİTAP KOLEKSİYONCULUĞUNA
DAİR BİR KONUŞMA

PEKİ KİTAPLAR NASIL
BİR KOLEKSİYONUN EŞİĞİNİ AŞIP
KOLEKSİYONCUNUN EŞYASI HÂLINE
GELİR?

Çeviren: Deniz Kurt

10,00 TL

SUB Yayınları 2016

Genel Yayın Yönetmeni: Murat Arslan

Sertifika No: 33455

Birinci Baskı: Ekim 2016

Kitaplığımı Yerleştirirken

Kitap Koleksiyonculuğuna Dair Bir Konuşma

Walter Benjamin

Çeviri: Deniz Kurt

Kapak Uygulama: Erol Egemen

Baskı ve Cilt: Step Ajans Matbaacılık

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Mahmutbey - Bağcılar / İSTANBUL

0212 446 88 46

Matbaa Sertifika No: 12266

SUB Basın Yayın Dağıtım Reklam Organizasyon Tic. Ltd. Şti.

Bağlarbaşı Mah. Güllü Cad. No: 71A 1

Gaziosmanpaşa / İSTANBUL

+ 90 530 496 47 00

e-posta: subpress@yandex.com

facebook: Sub Press

twitter.com/SubYayim

Kitaplığımı
Yerleştirirken

Kitap
Koleksiyonculuğuna Dair
Bir Konuşma

Walter Benjamin

Türkęesi: Deniz Kurt

Kitaplığımı
yerleřtiriyorum. Evet,
aynen öyle. Kitaplar
henüz raflarda değil;
düzenin hafif
sıkıcılığı onlara daha
dokunmadı. Sıraların
önünde ileri geri
yürüyüp dostane
izleyicilerin önünde
teftiř etmiyorum
onları. Bundan
korkmanıza gerek yok.
Aksine, ağzı açık
kutuların, talař
kokusuyla ağırlaşmış
havanın, yırtık
kâđıtlarla dolu zeminin
karmaşasında bana
katılmanızı
isteyeceğim. İki yıllık
karanlığın ardından
yeniden gün yüzü gören
kitap yığınları
arasında bana katılın
da ortamdaki havayı

benimle paylaşabilin.
Katiyen melankolik bir
hava değil bu, daha
ziyade kitapların
gerçek bir
koleksiyoncuda
uyandırdığı beklenti
hissi. Çünkü řu anda
sizinle konuşan adam
böyle biri ve yakından
baktığınızda sadece
kendisinden bahsettiğı
görülecektir.

Nesnellięimi ve
alçakgönüllülüęümü
inandırıcı kılmak için
bir kütüphanede olması
gereken nadide eserleri
saysam, size onların
tarihini ve hatta bir
yazar için ehemmiyetini
anlatsam küstahlık
etmiş olmaz mıyım?
řahsen aklımda daha
dolaysız, daha elle
tutulur bir şey var.

Esas derdim size bir
kitap koleksiyoncusunun
sahip olduklarıyla
ilişkisine dair,
koleksiyonun kendisine
değil koleksiyonculuğa
dair fikir vermek.
Bunu, kitap edinmenin
farklı yolları üzerinde
durarak yaparsam
tamamen gelişigüzel
olur. Şu ya da bu
yöntem, koleksiyoncunun
sahip olduklarını
düşünürken üzerine
çağıldayan hatıra
selinin karşısında
ancak bir bentten
ibarettir. Her tutku
kaosa yakınsar; ama
koleksiyoncunun tutkusu
bilhassa hatıraların
kaosuna yakındır. Daha
da fazlası, gözlerimin
önünde geçmişin üstünü
kaplayan şans, kader;

bu kitapların alışılmış
karmaşasında bariz bir
şekilde mevcuttur.
Çünkü bu koleksiyon,
alışkanlığın düzen
olarak göreceği ölçüde
uyum sağladığı
karışıklıktan başka
nedir ki? Hepiniz
kitapsız kalınca sudan
çıkılmış balığa dönen
veya onları elde etmek
için suç işlemeyi göze
alan insanları
duymuşsunuzdur. Bu
durumlardaki herhangi
bir düzen, aşırı bir
dengesizliği *dengeleme*
girişimidir. Anatole
France, "var olan tek
kesin bilgi, kitabın
basım tarihi ve sayfa
düzenidir," der.
Gerçekten de bir
kütüphanedeki

karmaşanın muadili,
katalogunun düzenidir.

Dolayısıyla bir koleksiyoncunun hayatındaki karmaşa ve düzen kutuplarının arasında diyalektik bir gerilim vardır. Tabii ki varoluşu başka birçok şeye de bağlıdır; birazdan daha detaylı bahsedeceğimiz mülkiyetle arasındaki esrarengiz ilişkiye yahut nesnelerin işlevsel ve fayda değerini -yani kullanışlılığını- vurgulamaktan ziyade onları kaderlerinin oynandığı bir sahne olarak inceleme ve sevme üzerine kurulu bir ilişkiye. Koleksiyoncu için en güçlü sihir, ayrı öğeleri nihai bir heyecanın, edinme

heyecanının, onları
kapladığı büyü bir
çembere hapsetmektir.
Hatırlanan ve düşünülen
her şey, bilinci içeren
her şey; sahip
olduklarının kaidesi,
çerçevesi, temeli ve
kilidi hâline gelir.
Dönemi, kökeni, önceki
sahipleri; bir nesnenin
tüm geçmişi,
koleksiyoncunun gözünde
özünde o nesnenin
kaderi olan büyü
ansiklopedinin bir
parçasını oluşturur. Bu
çevresi çizilmiş alanda
da büyük
fizyonomistlerin -ve
nesneler dünyasının
fizyonomları olan
koleksiyoncuların-
nasıl kaderin
tercümanlarına
dönüştükleri tahmin

edilebilir. Bunu görmek
için bir
koleksiyoncunun
camekânındaki nesneleri
nasıl tuttuğuna bakmak
yeter. Birini eline
aldığında vahiy gelmiş
gibi içinde onun uzak
geçmişini görüyor
gibidir.
Koleksiyoncunun büyülü
yanı, benim eski-zaman
imgesi dediğim şey,
işte budur.

Habent sua fata
libelli: Bu sözcükler
kitaplar hakkında genel
bir yargı olarak
söylenmiş olabilir.
Yani "İlahi
Komedyâ"nın,
Spinoza'nın
"Etika"sının, "Türlerin
Kökeni"nin kendi
kaderleri vardır.
Oysaki bir koleksiyoncu
bu Latince cümleyi
farklı bir şekilde
yorumlar. Ona göre
sadece kitapların
değil, kitapların
kopyalarının da kendi
kaderleri vardır. Bu
bağlamda, bir kopyanın
kaderi, onunla ve onun
koleksiyonuyla
karşılaşmasıdır. Eski
bir kitabın eline
geçmesi gerçek bir
koleksiyoncu için o

kitabın yeniden
doğuşudur dersem
abartmış olmam. Bir
koleksiyoncu, bu
çocuksuluğu
ihtiyarlıkla harmanlar.
Çünkü çocuklar
varlıkları yüzlerce
başarılı yöntemle
yenileyebilir. Çocuklar
arasında
koleksiyonculuk
yenilemenin
yöntemlerinden sadece
biridir; çocuklar
bundan başka nesneleri
boyamak, kâğıttan
şekiller kesmek,
çıkartma yapıştırmak
gibi bir şeylere
dokunmaktan onlara isim
vermeye dek uzanan
geniş bir davranış
yelpazesi sergilerler.
Eski dünyayı yenilemek,
koleksiyoncunun yeni

şeyler edinmek
istediğinde hissettiği
en derin arzudur. Bu
nedenle de eski
kitapları biriktiren
bir koleksiyoncu,
koleksiyonculuğun
kaynaklarına pahalı
kopyaları toplayan
birinden daha yakındır.
Peki kitaplar nasıl bir
koleksiyonun eşiğini
aşıp koleksiyoncunun
eşyası hâline gelir?
Sıradaki cümlelerimin
konusu onların edinilme
öyküsü olacak.

Kitap edinme
yöntemlerinden en
takdire şayanı, insanın
kendisinin kitap
yazması olarak görülür.
Bu noktada, Jean
Paul'ün zavallı okul
müdürü Wutz'un kitap
fuvarlarının
kataloglarında hoşuna
giden kitap isimlerini
seçip parası onları
satın almaya
yetmediğinden kendi
kendine yazarak
genişlettiği
kütüphanesini
gülümseyerek
hatırlayacaksınızdır.
Yazarlar aslında
paraları olmadığından
kitap yazan kişiler
değildir; sadece
alabildikleri ama
sevmedikleri kitaplar
onları tatmin etmez.

Bayanlar ve baylar,
bunu acayip bir yazar
tanımı olarak
alabilirsiniz. Fakat
zaten gerçek bir
koleksiyoncunun
açısından bakınca her
şey acayıptır.
Geleneksel kitap edinme
yollarından bir
koleksiyoncu için en
münasip olanı iade
etmemek şartıyla kitap
ödünç almaktır. Burada
gözümüzde
canlandırdığımız,
kitabı ödünç alan
saygıdeğer kişi; ödünç
aldığı hazineleri
ateşli bir biçimde
koruduğı ve günlük
hayatın meşruiyetinin
sürekli
hatırlatmalarına kulak
tıkadığı için değıl, bu
kitapları okumadığı

için koleksiyon
bağımlısı olarak
değerlendirilir. Kendi
tecrübelerime bakacak
olursam birinin ödünç
aldığı kitabı iade
etmesi okumasından daha
olasıdır. Peki
kitapları okumamak
koleksiyoncuların
özelliğı midir, diye
itiraz edebilirsiniz.
Bunu hiç duymamıştım,
diyebilirsiniz. Hâlbuki
bilinen bir şeydir.
İşin erbabları bunun
dünyadaki en eski şey
olduğunu söylediğimde
bana katılacaklardır.
Anatole France'ın
kitaplığına hayran
kalan ve her zamanki
"Bu kitapların hepsini
okudunuz mu yani, Mösyö
France?" sorusunu
yönelten bir hödüğe

verdiği cevabı aktarmam
yetecektir: "Onda
birini bile
okumamışımdır. Siz
Fransız
porselenlerinizi her
gün kullanıyor
musunuz?"

Tesadüf o ki, bu tutumu
denemişliğim var.
Seneler boyunca,
ömrünün ilk üçte birlik
kısımında, kitaplığım
genişliği yılda ancak
birkaç santim artan iki
veya üç raftan
ibaretti. Bu onun
rekabet dönemi;di;
okuyarak onaylamadığım
hiçbir eser
koleksiyonuma
giremezdi. Dolayısıyla
eğer bir artış
olmasaydı sözünü etmeye
değer genişlikte bir
kitaplığım olmayacaktı.
Bir anda öncelikler
değişti; kitaplar reel
değer kazandı veya
onları elde etmesi
zorlaştı. En azından
İsviçre'de vaziyet
buydu. Son dakikada
oradan ilk büyük kitap

sipariřimi verdim ve
Der blaue Reiter ve
Bachofen'in *Sage von*
Tanaquil'i gibi o
zamanlar hâlâ
yayınevlerinden
edinilebilen eşsiz
eserleri bu sayede
aldım.

Tabiri caizse tali
yolları keşfettikten
sonra, nihayet kitap
edinmenin ana
caddesine, yani bir
kitabı satın almaya
gelebiliriz. Bu
gerçekten de geniş bir
yoldur ama rahat
değildir. Bir kitap
koleksiyoncusunun kitap
alması; bir öğrencinin
kitapçıdan ders kitabı
almasına, görmüş
geçirmiş bir adamın
hanımına hediye
bakmasına veya bir iş
adamının sıradaki tren
yolculuğunda okuyacak
bir şey aramasına
benzemez. En unutulmaz
kitap satın alma
deneyimlerimi
seyahatlerimde, bir
yerden geçerken
yaşamışımdır. Mülk ve

iyelik taktiksel
şeylerdir.
Koleksiyoncularda bu
taktiksel içgüdü
vardır; tecrübeleri
onlara yabancı bir
şehirdeyken en küçük
antikacı dükkânının bir
kale, en ücra bakkalın
kilit bir nokta
olabileceğini öğretir.
Kitap peşinde koşarken
o kadar çok şehir bana
kendini açtı ki!

En önemli
alışverişlerde
satıcının önerileri
genelde rol oynamaz.
Kataloglar çok daha
etkilidir. Alıcı ne
kadar katalogdan
sipariş ettiği kitaba
yakinen aşınaysa da
alacağı kopya daima bir
sürpriz, sipariş ise
daima bir kumardır.
Büyük hayal
kırıklıkları da mutlu
tesadüfler de olabilir.
Mesela bir defasında
sırf içinde Albert
Ludwig Grimm'in peri
masalları var ve
Türingiya Grimmer'da
basılmış diye eski
çocuk kitapları
koleksiyonuma içinde
renkli illüstrasyonlar
olan bir kitap sipariş
etmiştim. Grimmer aynı

zamanda yine Albert
Ludwig Grimm'in
editörlüğünü yaptığı
bir fabl kitabının da
basıldığı yerdı. Fabl
kitabının bendeki
kopyası, içindeki on
altı illüstrasyonla,
geçtiğimiz yüzyılın
ortalarında Hamburg'da
yaşamış büyük Alman
ressam Lyser'in erken
dönem çalışmalarının
günümüze ulaşan son
örneğiydi. Dolayısıyla
isimlerin benzerliğine
verdiğim tepki haklı
çıktı. Bu olayda aynı
zamanda Lyser'in *Linas
Märchenbuch* isimli,
onun bibliyografyasını
hazırlayanların bile
bilmediği ve üzerinde
burada bahsettiğim ilk
eserden çok daha
ayrıntılı bir şekilde

konusulmayı hak eden
kitabını keşfetmiş
oldum.

Kitapları edinmek
katiyen sadece para
veya uzmanlıkla alakalı
değildir. Bu iki faktör
bile biraz akıl ermez
ve aynı zamanda eşsiz
bir şey olan gerçek bir
kitaplık oluşturmaya
yetmeyebilir.

Kataloglardan satın
alan birinin bu
bahsettiğim

özelliklerin yanı sıra
doğal bir yatkınlığa
sahip olması gerekir.

Tarihler, yer isimleri,
önceki sahipleri, cilt
ve daha neler neler:

Tüm bu detaylar ona bir
şey anlatmalıdır.

Onları kuru, soyut
olgular değil, ahenkli
bir bütün olarak
görebilmeli ve bu
ahengin niteliği ve
yoğunluğundan kitabın

ona göre olup
olmadığını
anlayabilmelidir. Bir
müzayede ise
koleksiyoncudan daha
farklı yetenekler
ister. Kitabın kendisi
veya kopyanın kökeni
belliyse önceki sahibi,
katalogu okuyan kişiyle
konuşmalıdır.

Müzayedeye katılmak
isteyen biri, kitaba ve
rakiplerine eşit ilgi
göstermelidir, ayrıca
rekabete kapılıp
sürüklenmemek için
sükûnetini de muhafaza
etmelidir. Bir alıcının
teklifi yükseltmeye
devam ederek ederinden
çok daha fazla fiyat
ödemesi sıklıkla
karşılaşılan bir
durumdur; üstelik
kitabı elde etmek için

değil, kendisini
kanıtlamak için. Öte
yandan, bir
koleksiyoncunun en
mutlu anlarından biri
de belki ikinci defa
dönüp bakmayacağı,
aramayacağı bir kitabı,
bir pazar yerinde
yapayalnız ve terk
edilmiş hâlde bulduğu
için satın alarak
kurtardığı ve onu
özgürlüğüne
kavuşturduğu zamandır;
tıpkı "Binbir Gece
Masalları"nda prensin
satın aldığı güzel köle
kız gibi.
Anlayacağınız, bir
kitap koleksiyoncusuna
göre tüm kitaplar için
gerçek özgürlük onun
raflarında bulunur.

Balzac'ın *Peau de
chagrin*'i
kitaplığımdaki sıra
sıra Fransız kitapları
arasında bugüne kadarki
en heyecanlı müzayede
deneyiminin hatırası
olarak durur. En ünlü
kitap uzmanlarından ve
en seçkin satıcılardan
biri olan Emil
Hirsch'in 1915'teki
Rümann
müzayedesindeydim. Söz
konusu baskı, 1838'de
Paris'teki Place de la
Bourse'ta ortaya
çıkmişti. Kitabı
aldığımda Rümann
koleksiyonundaki
numarasına ek olarak,
ilk sahibinin doksan
sene evvel o zamankinin
seksende biri fiyatına
satın aldığı dükkânın
etiketini de gördüm.

"Papeterie I. Flanneau"
yazıyordu. Böyle lüks
bir baskının sıradan
dükkanlardan
alınabildiği zamanlar
ne güzelmiş! Kitabın
üzerindeki çelik
oymalar, önde gelen
Fransız sanatçılar
tarafından tasarlanmış
ve önde gelen
gravürcülerin eşsiz
emeğiyle işlenmişti.
Müzayededен önce bir ön
inceleme için Emil
Hirsch'e uğramıştım ve
elden geçirdiğim kırk
elli küsur kitaptan
özellikle buna sonsuza
dek sahip olmak
istemiştim. Müzayede
günü geldi çattı.
Şansıma, müzayedenin
akışında kürsüye *La*
Peau chagrin'in bu
kopyasından önce, ayrı

ayrı Hint kâğıdına
basılmış
illüstrasyonları çıktı.
Katılımcılar uzun bir
masada oturuyordu.
Karşımda ilk teklif
için herkesin gözünün
üstünde olduğu Münihli
meşhur koleksiyoncu
Baron von Simolin
oturuyordu. Bu seri
oldukça ilgisini
çekmişti, ama rakipleri
vardı. Uzun lafın
kısası, bu hararetli
çekişme tüm müzayedenin
en yüksek teklifiyle
sonuçlandı. Üç yüz
markın üstünde bir
fiyattı. Kimse
böylesine yüksek bir
meblağ beklemiyordu ve
herkes heyecanlanmıştı.
Emil Hirsch kayıtsız
kaldı ve zaman kazanmak
istediğinden midir

nedir, kimsenin
dikkatini çekmeden bir
sonraki parçaya geçti.
Fiyatı söylediğinde
kalbim küt küt atarak
ve bu büyük
koleksiyonerlerle
kapışmamın imkânsız
olduğunu fark ederek
biraz yüksek bir fiyat
teklif ettim.

Müzayedeci,
diğerlerinin ilgisini
uyandırmadan her
zamanki usulü izledi,
"Yükselten var mı?" ve
çekicinin aralarında
bir ömür gibi geçen
sessizliklerle
indirdiği üç
darbesinden sonra
müzayedeci payını
ekledi. Meblağ benim
gibi bir öğrenci için
yine de yüksekti.
Ertesi sabahki rehinci

dükkânı bu hikâyenin
bir parçası değil ama
yine de müzayedenin
negatifi olarak
adlandırdığım bir olayı
anlatmak istiyorum. Söz
konusu durum, geçen
sene Berlin'deki bir
müzayede oldu.

Sunulan kitap
koleksiyonu, kalite ve
konu açısından
çeşitliydi ve
aralarında okültizmle
ve doğa felsefesiyle
ilgili birkaç kitap
dışında kayda değer bir
şey yoktu. Birkaç
tanesine teklif verdim
ama ön sırada oturan
bir beyefendinin her
defasında benim teklif
vermemi bekleyip
karşılık verdiğini fark
ettim. Görünüşe göre
her teklifi geçmeye

hazırdı. Bu birkaç kez
tekrarlandıktan sonra o
gün en çok ilgimi çeken
kitabı alabileceğime
dair umudumu
kaybetmiştim. Johann
Wilhelm Ritter'in
1810'da Heidelberg'de
iki cilt hâlinde
basılan *Fragments aus
dem Nachlass eines
jungen Physikers*
kitabıydı. Kitabın
ikinci bir baskısı
yoktu, ama yazar-
editörün kendi hayatını
güya merhum, isimsiz
bir arkadaşının -ki
aslında ikisi aynı
kişiydi- ölüm ilanı
kılığında anlattığı ön
sözünün Alman
Romantizminde kişisel
düzyazının en önemli
örneklerinden biri
olduğunu düşünürdüm.

Parça sunulduęunda
kafamda bir ışık yandı.
Oldukça basitti: Teklif
verirsem, diğer adam
alacaęına göre yapmam
gereken aslında teklif
vermemekti. Kendimi
tuttum ve sessiz
kaldım. Umduęum
gerçekleřti. Kimse
ilgilenmedi, kimse
teklif vermedi ve kitap
bir kenara kondu.
Aradan birkaç gün
geçmesinde fayda
gördüm; bir hafta sonra
tesise geri döndüęümde
kitabı bir ikinci el
bölmesinde buldum ve
kimsenin ilgisini
ekmemiř olması iřime
yaradı.

Bir kere kutu
yığınlarına yaklaşıp
içlerindeki kitapları
kazıp gün ışığına -daha
doğrusu gece ışığına-
çıkarmayagörün, insanın
aklına ne hatıralar
geliyor! Hiçbir şey,
kitaplık yerleştirmenin
büyüleyiciliğini bu işi
bırakmanın zorluğu
kadar iyi anlatamaz.
Öğlen başladığım iş,
son kutulara geldiğim
gece yarısına kadar
sürmüştü. Şimdi ise
ellerim dürüst olmak
gerekirse bir kitap
kutusunda yeri olmayan
iki cildin üzerindeydi.
Annemden kalma,
çocukken yapıştırdığı
resimlerle dolu iki
albümdü. Bunlar, bugün
bile büyümeye -artık
benim bahçemde olmasa

da- devam eden çocuk
kitabı
koleksiyonculuğunun
tohumlarıdır. İçinde
kenardan köşeden kitap
benzeri şeyler olmayan
kütüphane yoktur. İlla
çıkartma albümleri,
aile albümleri, el
yazısı kitaplar veya
tanıtımların veya dini
yazıların olduğu
kâğıtlar olmaları
gerekmez; bazı insanlar
da broşürlere veya
prospektüslere
meraklıdır, kimileri
ise bulunamayan
kitapların elle veya
daktiloyla yazılmış
kopyalarına. Ayrıca
dergiler de
kütüphanelerin canlı
uçlarından birini
pekala oluşturabilir.
Ama biz albümlere

dönelim. Bir koleksiyon oluşturmanın en sağlam yolu, miras olarak almaktır. Çünkü koleksiyoncunun eşyalarına tutumu, sahibin malına taşıdığı sorumluluk duygusundan kaynaklanır.

Dolayısıyla bu en geniş anlamıyla bir varisin davranışdır ve bir koleksiyonun en güzide özelliği de devredilebilir oluşudur. Emin olun, bunu söylerken koleksiyonculuğun zihinsel yapısının, çoğunuzun bu tutkunun modasının geçtiğine dair inancını ve koleksiyonculara karşı güvensizliğini doğruladığının farkındayım. Bu

inancınızı veya
güvensizliğinizi
sarsmak aklımdan bile
geçmez. Ama bir tek
şeyi göz önünde
bulundurmak lazım:
Koleksiyon yapma işi,
esas sahibiyile birlikte
anlamını da kaybeder.
Kamuya açık
koleksiyonlar şahsi
koleksiyonlara nazaran
toplumsal açıdan daha
çok kabul görse ve
akademik açıdan daha
kullanışlı olsa da
eşyalar sadece
ikincisinde gerçek
değerini görür. Burada
bahsettiğim türün pek
zamanının kalmadığının
ve size biraz vazife
icabı anlattığımın
farkındayım. Fakat
Hegel'in de dediği
gibi, *Minerva'nın*

*baykuşu sadece
karanlıkta uçar.
Koleksiyoncu, ancak
nesli tükendiğinde
anlaşılacaktır.*

Şimdi ise son kutunun
yarısındayım ve saat
gece yarısını çoktan
geçti. Bahsettiğimden
başka düşünceler kafamı
dolduruyor; düşünceler
değil de, imgeler,
hatıralar. Birçok şey
bulduğum şehirlerden
hatıralar: Riga,
Napoli, Münih, Danzig,
Moskova, Floransa,
Basel, Paris. Münih'te
Rosenthal'in gösterişli
odalarının, merhum Hans
Rhaue'nin ikamet ettiği
Danzig Stockturm'un,
Kuzey Berlin'deki
Süssengut'un küf kokulu
kitap deposunun, bu
kitapların geldiği
evlerdeki odaların
hatıraları; Münih'teki
öğrenci dairem,
Bern'deki odamın,
Brienzen Gölü kıyısındaki

Iseltwald'in
ıssızlığının ve nihayet
etrafımda yükselen
binlerce kitabın ancak
dört veya beş tanesinin
geldiği çocukluk odamın
hatıraları. Ne mutlu
koleksiyon yapan adama,
ne mutlu sefa süren
adama! Haysiyetsiz
varlığını Spitzweg'in
"Kitap Kurdu" maskesi
altında sürdürebilen
kişi kadar kendisinden
hiçbir şey beklenmeyen,
kendini daha iyi
hisseden insan yoktur.
Çünkü içinde
koleksiyoncu için -ve
gerçek bir koleksiyoncu
diyorum, yani olması
gerektiği hâliyle- bir
nesneyle kurulabilecek
en samimi ilişkinin
sahiplik olduğunu bilen
ruhlar veya en azından

küçük bir cin vardır.
Onlar koleksiyoncunun
içinde hayat bulmazlar;
esas koleksiyoncu
onların içinde yaşar.
Ben de böylece
huzurlarınızda
kitaplardan onun
yuvalarından birini
inşa ettim ve şimdi de
içeriye girip sizlerden
ayrılacak; tıpkı olması
gerektiği gibi.

SUB DİSKOGRAFI

- * Yüksel Arslan – Şizofrenler ve Cinsel Hayat & Roland Topor’a Cevapsız Kalmış Beş Mektup [Tükendi]
- * William S. Burroughs – Hasan Sabbah’ın Son Sözleri [Tükendi]
- * JC Gonzo – Hanin Elias: Yeni Bir Dünya’ya Yeni Sesler Uyarlıyor [Tükendi]
- * Rebecca Solnit – Devrimci Senaryolar: Gerilla Bahçecilik ve Şehir Tarını [Tükendi]
- * İlhan Usmanbaş – Nutuk & Gençliğe Hitabe: for Tape Recorder & Narrator and Orchestra [Tükendi]
- * John Cage – 4’ 3’’: SoundTracking [Tükendi]
- * Gil Scott – Devrim Televizyonlardan Yayınlanmayacak [Tükendi]
- * Sasha Grey – Çıplak [Tükendi]
- * Kolektif - Feminist Mutfak: Açık Mutfak & Aşçılık Mimarisi [Tükendi]
- * Kolektif - Pin-up & Vodvil [Tükendi]
- * * * *
- * Jim Carroll – Kurt Cobain İçin 8 Fragman ve Diğer Metinler [Tükendi]
- * Chris Marker – Sans Soleil [Tükendi]
- * Jörg Fauser – Bukowski ve Tophane’deki Ölü Adam [Tükendi]
- * Ian Curtis – Yitik Metinler [Tükendi]
- * * * *
- * Kolektif - Rizom’a Giriş: Deleuze & Guattari İçin Dersler [Tükendi]
- * Mario Marzidovsek – Yeraltı Posta Ağı’nın Doğuşu: Kaset Kültürü [Tükendi]
- * * * *
- * Gregory Corso – Bomb [Tükendi]
- * Joanna Pawlik – Antonin Artaud: Beat Generation & Performans Sanatı [Tükendi]

* Laibach – Kapital **[Tükendi]**

* * *

* Jeremy Agnew – Klismafili: Psikolojik Bir Perspektif **[Tükendi]**

* William S. Burroughs – Minutes to Go: Cut-Up Şiirler **[Tükendi]**

* Varpu Rantala – Hardcore Şizoanaliz: Sinematik Uyuşturucu Enjeksiyon Görüntülerinin Görsel-İşitsel / Deleuze ve Guattari Yoluyla Şizoanalizi **[Tükendi]**

* Josip Broz Tito – İnsanlara Özgürlük Faşizme Ölüm **[Tükendi]**

* Jim Jarmush – Tüm Şiirleri **[Tükendi]**

* Kazimir Malevich – Mimari Süprematizm & Arkitektonlar **[Tükendi]**

* Anthony Iles - Gürültü ve Gösteri Üzerine: Kapitalizm ve Gürültü İçin Önsöz **[Tükendi]**

* * *

* Syd Barrett – Pembe Fil **[Tükendi]**

* Karlheinz Stockhausen – Müzikteki Bizler Fizikçiler Gibiyiz **[Tükendi]**

* El Lissitzky – Pangeometri ve Sanat Üzerine **[Tükendi]**

* * *

* Laibach – Laibach ve Yeni Slovenya Sanatı (NSK)'ya Giriş **[Sınırlı Sayıda]**

* * *

* Lawrence D. Steefel, Jr. – Marcel Duchamp'ın Makinesi **[Sınırlı Sayıda]**

* Timothy S. Murphy & Daniel W. Smith - Duyarak Düşünmek: Gilles Deleuze ve Félix Guattari'de Pop **[Sınırlı Sayıda]**

* Réda Bensmaïa - Kafka Efeği: Minör Edebiyat Nedir? **[Sınırlı Sayıda]**

* William S. Burroughs – Elektro Devrim **[Sınırlı Sayıda]**

* * *

* Philip K. Dick – Bir Bilim Kurgu Yazarının Kısa ve Mutlu Yaşamı **[Sınırlı Sayıda]**

* Şenol Erdoğan – Piç ve Devlet **[Sınırlı Sayıda]**

* Svetlana Boym - Tatlin (ya da Ruinophilia) [Sınırlı Sayıda]

* * *

* Libidinal Ecology Group - Gilles Deleuze ve Jacques Attali Arasında Müzik Ritmanalizinin Politik Ekonomisinde Geribildirim ve İhtilaf [Sınırlı Sayıda]

* * *

* Victor Tausk – Şizofreni Makinası – Mart 2016 [Raflarda!]

* Fernando Sdrigotti & Peter Lamarque & William S. Burroughs – Yazmanın Zavallılığı ve Yazarın Ölümü Üzerine – Mart 2016 [Raflarda!]

* Hasan Namir – Tanrının Pembesi – Mart 2016 [Raflarda!]

* Sue Taylor – Gezgin Libido ve Histerik Beden: Hans Bellmer – Mart 2016 [Raflarda!]
Karl Marx – Makine Üzerine Fragmanlar – Mart 2016 [Raflarda!]

* Sungook Hong – İnsan ve Makine – Mart 2016 [Raflarda!]

* Mitchell Jones & Natalia Bui – Devletlere Karşı Etnoloji: Anarşist Antropoloji – Mart 2016 [Raflarda!]

43

* Emmanuelle Guattari – Benim Küçük Tımarhanem – Mart 2016 [Raflarda!]

* * *

* Kevin Tucker – Boğucu Hiçlik: Evcilleştirme, Patolojik Dikkat Dağınıklığı ve Sosyal Medya Üzerine Notlar – Nisan 2016 [Raflarda!]

* Adolf Hitler – NüMBERG Konuşmaları – Nisan 2016 [Raflarda!]

* Danica Minić - Feminist Medya Teorisi ve Aktivizmi: Aynı Dünyalar mı İş Birliği İhtimali mi? - Nisan 2016 [Raflarda!]

* Strasbourg Sitüasyonist Kolektifi – Akademinin Sefaleti Üzerine – Nisan 2016 [Raflarda!]

* * *

* Cem Kurtuluş & Efe Murad – Apandisit International – Temmuz 2016 [Raflarda!]

* Cem Kurtuluş & Efe Murad – Kretin (Tapeler 2014 – 2016) – Temmuz 2016 [Raflarda!]

*Sean Wilentz – Bob Dylan ve Allen Ginsberg’in Amerikası – Eylül 2016 **[Raflarda!]**

*Sarah Kane - Psikoz 4.48 – Eylül 2016 **[Raflarda!]**

*Rafet Arslan – Yıkımın Şafağında: Philip K. Dick Notları **[Raflarda!]**

* * *

*Walter Benjamin - Kitaplığımı Yerleştirirken: Kitap Koleksiyonculuğuna Dair Bir Konuşma – Ekim 2016 **[Şu an!]**

*Diane Huddleston – Beat Kuşağı: ‘Hippi’ Değil “Hipster” – Ekim 2016 **[Şu an!]**

*Ralph Thanhauser – Godard Amerika’da – Ekim 2016 **[Şu an!]**

*Lisa Jervis – Yeşil Mutfak: Vegan & Vegetaryen Yemek Tarifleri ve Yemek Kültürü
Ekim 2016 **[Şu an!]**